

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 71/2021
10.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Дубравке Дамјановић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Ђурића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лазаревцу К.бр. 208/18 од 25.11.2019. године и Вишег суда у Београду Кж1. бр. 355/20 од 28.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 10.02.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Ђурића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лазаревцу К.бр. 208/18 од 25.11.2019. године и Вишег суда у Београду Кж1. бр. 355/20 од 28.10.2020. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу К.бр. 208/18 од 25.11.2019. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ и изречена му је условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и одређено је да се иста неће извршити ако окривљени за време проверавања од 3 (три) године не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је обавезан да плати суду на име трошкова кривичног поступка - трошкова вештака прим. др Весне Јовановић износ од 33.531,00 динар и на име паушала износ од 10.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1. бр. 355/20 од 28.10.2020. године делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Ђурића, па је преиначена пресуда Основног суда у Лазаревцу К.бр.208/18 од 25.11.2019. године у погледу чињеничног описа кривичног дела и одлуке о кривичној санкцији, тако што

је Виши суд у Београду окривљеног АА огласио кривим за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ како је то ближе описано у изреци те пресуде и изрекао му је условну осуду којом му је утврдио казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци и истовремено одредио да се иста неће извршити уколико окривљени за време проверавања од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци рачунајући од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док је у преосталом делу жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и првостепена пресуда је у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Александар Ђурић, због повреда закона из члана 15, члана 16, члана 420, члана 438. став 1. тачка 9) и 11), члана 438. став 2. тачка 2) и 3), члана 439, члана 440. и члана 450. став 5. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, али пред другим поступајућим судијом или да преиначи пресуду Вишег суда у Београду Кж1.бр.355/20 од 28.10.2020. године тако што ће уважити жалбу окривљеног у целисти и донети ослобађајућу пресуду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) у вези члана 420. ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да је другостепени суд прекорачио оптужбу и повредио објективни идентитет оптужбе и пресуде, тако што је у изреци другостепене пресуде на штету окривљеног изменио чињенични опис кривичног дела дат у оптужном акту јавног тужиоца и то у погледу места и радње извршења кривичног дела, као и последице. По ставу браниоца другостепени суд је прекорачио оптужбу јер је у изреку другостепене пресуде навео „испод“ Основног суда у Лазаревцу уместо „испред“ Основног суда у Лазаревцу, затим да је оштећена била на месту „возача“ уместо на месту „сувозача“ и да ју је окривљени уштиную за унутрашњи део „десне“ бутине уместо за унутрашњи део „леве“ бутине, а како је то наведено у оптужном акту јавног тужиоца.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП је прописано да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у

поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Дакле, из цитиране законске одредбе произилази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет и подударност у погледу субјективне и објективне истоветности дела.

Наиме, супротно наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, у диспозитиву оптужног предлога Основног јавног тужиоца у Лазаревцу КТО.бр.186/16 од 30.05.2016. године прецизираном дана 25.11.2019. године је наведено „испод“ зграде Основног суда у Лазаревцу и да се оштећена у свом возилу налазила на месту „возача“, а како је то навео и другостепени суд у изреци своје пресуде, с тим што је другостепени суд у изреци другостепене пресуде у односу на оптужни акт јавног тужиоца изменио само то да је окривљени оштећену уштиную за унутрашњи део „десне“ бутине, уместо за унутрашњи део „леве“ бутине како је то наведено у оптужном акту јавног тужиоца. По налажењу Врховног касационог суда, наведеном изменом чињеничног описа кривичног дела из оптужног акта јавног тужиоца другостепени суд није прекорачио оптужбу, односно није повредио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног АА. Ово са разлога јер се побијана другостепена пресуда односи на исто лице - окривљеног АА и на кривично дело за које је оптужен - кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, с тим што је другостепени суд у пресуди овом незнатном изменом и то у погледу околности која не представља битно обележје кривичног дела у питању само ускладио чињенични опис кривичног дела са чињеничним стањем утврђеним на претресу одржаним пред тим судом, крећући се при томе у оквиру оптужног акта јавног тужиоца, при чему су битна обележја бића кривичног дела иста и у оптужном акту јавног тужиоца и у изреци другостепене пресуде, а окривљени није оглашен кривим за више криминалних активности и већу криминалну вољу (већу „криминалну количину“) од оне за коју је оптужен, нити је наведена измена извршена на штету окривљеног. Дакле, како је чињенични опис у изреци пресуде остао у границама чињеничног основа из оптужбе, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произилазе законска обележја кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, то су у конкретном случају неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду одредбе члана 16. ЗКП, истицањем да како током поступка није на несумњив начин доказано да је окривљени извршио кривично дело насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ које му је стављено на терет, то је суд морао да сходно начелу „in dubio pro geo“ реши у корист окривљеног и да га ослободи од оптужбе. Поред тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и повреду одредбе члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да суд није дао образложење зашто је прихватио контрадикторне исказе оштећене и сведока који су њени рођаци, а не доследну одбрану окривљеног. Бранилац окривљеног указује и на повреду одредбе члана 440. ЗКП, истицањем да, осим контрадикторних исказа оштећене и сведока од којих ни један није очевидац догађаја, а који су у супротности са лекарским извештајима за оштећену, нема ни једног доказа да је окривљени критичном приликом био на лицу места и да је нанео повреде

оштећеној и угрозио њено душевно стање, због чега је суд требало да прихвати одбрану окривљеног који је током целог поступка негирао извршење кривичног дела, а истиче се и да је суд ради правилног и потпуног утврђења чињеничног стања и то посебно везано за механизам наношења повреда оштећеној требало да обави реконструкцију критичног догађаја. Такође, бранилац окривљеног као разлоге подношења захтева наводи и повреде одредаба члана 15, члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 3) и члана 450. став 5. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због повреда одредаба члана 15, члана 16, члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 2) и 3), члана 440. и члана 450. став 5. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости само формално означава повреду кривичног закона из члана 439. ЗКП, с тим што не прецизира која тачка члана 439. ЗКП је у питању, а окривљеном је дозвољено подношење овог ванредног правног лека због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, нити бранилац у образложењу захтева уопште наводи у чему се ова повреда закона тачно састоји, па је стога и овај разлог недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Александра Ђурића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведену повреду закона одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лази, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић